

10.03.2018 г. / 16:45:30

Вяра

12.03 по еретическия, †27 февруари по църковния календар - Св. Прокопий Декаполит, изповедник. Св. преподобни Талалей. Св. преподобни Тит, презвитер Печерски

В памет на преподобния наш отец Прокопий Декаполит, изповедник

Декаполитската страна, получила названието си от десетте града, разположени в нея, се намира при Галилейско море; свети евангелист Марк споменава за нея, като казва: “ Иисус отиде към Галилейско море през пределите на Десетоградие”. От тази страна бил родом и преподобният Прокопий изповедник. Опитен в монашеските подвизи, изпитан в строгото постничество, украсен с душевна чистота, той бил славен сред подвижниците. В това време настъпили тежките времена на иконоборческата ерес; неин първи подбудител бил незаконният гръцки цар Лъв Исаврянин, който несправедливо наричал светите икони идоли, а покланящите им се - идолопоклонници. Той убил мнозина невинни православни,

предал на проклятие всички предишни правоверни царе, светители и християни за това, че почитали светите икони, с което заслужил проклятие от всички. Тогава непоколебимият стълб на православието и крепкият защитник на православната вяра, преподобни Прокопий, застанал мъжествено срещу множеството на еретиците, които в нечестието си хулели Бога Слово и безчестно отричали светите икони. Той посрамил еретиците, като изобличил безумното им мъдруване, преодолявайки го с непобедими боговдъхновени слова.

С това той си навлякъл гнева на безбожния цар, който подобно на див лъв, излязъл от пустинята, ревял, търсейки плячка. По негова заповед хванали преподобния и жестоко го били; мъчителите стъргали тялото му с железни остриета и след това го хвърлили в мрачна и смрадна тъмница. Но светецът твърдо понесъл всички страдания. Заедно с него страдал и преподобният Василий, който преди това се подвизавал с него в постничество и в упражняване в добродетелите. Сега те двамата претърпели заедно много мъчения за светите икони. Те били затворени в тъмница и се намирали там до смъртта на безбожния мъчител. А когато Лъв умрял, като се лишил не само от временния, но и от бъдещия вечен живот, свети Прокопий заедно с другаря си Василий и с други свети бил пуснат от тъмницата. Останалото време от живота си прекарал в постнически трудове, мнозина наставил в добродетелта и ги довел до спасение. В дълбока старост отишъл при Христа Бога, за да Го гледа вече лице в лице, а не на икона, и за да приеме достойна награда за трудовете си като постник и страдалец Христов, подвизавал се докрай за Неговата свята икона.

Тропарь, глас 8:

Слез твоих теченьми пустыни бесплодное возделал еси, и

иже из глубины въздыханьми, во сто трудов уплодоносил еси, и был еси светильник вселенней, сияя чудесы, Прокопие отче наш: моли Христа Бога спастися душам нашим.

Кондак, глас 4:

Денницу днесь церковь имущи, всякую злославия мглу разгоняет, почитаючи тя небеснотаинниче Прокопие преславне.

В памет на преподобния Талалей

Свети Талалей бил родом от Киликийска област. Като презрял светската суета, отначало дошъл в обителта на преподобни Сава Освещени. И като възлюбил постническите подвизи на монашеското житие, той приел ангелския образ и за добродетелния си живот се удостоил със сана презвитер. След няколко години отишъл в Гавала, един от сирийските градове, който принадлежал към Лаодикийската митрополия. На разстояние двайсет стадия от града имало голяма могила. На нея имало старо езическо капище, заобиколено от древни гробници; там обитавали множество нечисти духове. Всички, които минавали оттам, се боели от това място, защото нечистите духове не само плашели пътниците с привидения, но често дори ги нападали и причинявали много злини на хора и на животни. Като чул за това, преподобният отишъл и се поселил на могилата. Построил си там неголяма палатка и живял в нея, подвизавайки се в пост, умъртвявайки плътта си с лишения, молейки се непрестанно денем и нощем. Нечистите духове не могли да понесат това съседство. Като се събрали цяло пълчище, те се устремили с голяма ярост към светия мъж, стараели се да го уплашат с диви гласове, заканвали му

се и с всякакви козни се опитвали да заставят светеца да напусне това място, което той отдавна считал за свое. Но силен чрез вярата си в Бога, преподобният, като се ограждал с молитва и с кръстно знамение, стоял бодро като храбър и непобедим воин и потъпквал немощната сила на злите духове.

Така светецът дълго време, денем и нощем, мъжествено се борил с нечистите духове и накрая с Божия помощ ги победил. Те избягали със срам, като не били в състояние да надвият непобедимия Христов воин.

Като изгонил бесовете, Божият угодник си построил, съвсем не според ръста си, малка и тясна килия, която била два лакътя на височина и един - на широчина; в нея той не можел не само да стои, но дори и да седи по обичайния начин: той бил висок на ръст, затова, като седял в килията си, той винаги бил принуден да навежда главата към коленете си. В тази теснота той живял около десет години. В това време го посетил Киринейският епископ Теодорит и заварил преподобния да чете Евангелието. Когато епископът го попитал защо си е избрал този начин на живот, светецът отговорил:

- Аз съм голям грешник; вярвайки, че в бъдещия живот ще ме постигнат големи мъчения, изобретих за себе си този малък затвор, надявайки се, че с тези неголеми ограничения ще се избавя от вечните мъки.

Беседвайки с него, епископът получил голяма полза за душата си.

Бог дарувал на преподобния и дара на чудотворството: с молитвите си той можел да изцерява страдащите от всякакви болести и изцерявал не само хора, но и животни. Затова мнозина идвали при него като при целебен извор и намирали не само телесно, но и душевно здраве. Поради това мнозина от

елините, живеещи наоколо, се обърнали към Христа Бога. Сред християните, живеещи в пределите на град Гавала, имало много езичници. Всички те се просветили със светата вяра, доведени до познание на истината чрез чудесата на свети Талалей. С помощта на тези новообърнати християни преподобният разорил езическото капище и унищожил могилата. Като очистил това място от бесовските скверноти, той построил тук Божий храм в чест на всички свети мъченици и установил ежедневно богослужение за слава Божия. Останалото време от живота си прекарал в същите подвизи, в които пребивавал и по-рано, и като угодил на Бога, се преставил в дълбока старост. Свети Софроний Иерусалимски пише за този преподобен в Лимонария следното:

“Авва Петър, презвитер в лаврата на свети Сава, ни разказа за авва Талалей Киликийски, че този блажен отец шейсет години бил монах и никога не прекратявал сълзите си, казвайки:

- Братя, Бог ни е дал това време за покаяние и ако го пропилеем, ще бъдем съдени строго за това.”

Преподобният Талалей починал около 460 г., като преживял в монашество 60 години.

Житие на преподобния Тит, презвитер Печерски

Как “Гневът Божий се открива от небето върху всяко нечестие” и как слиза “Божият мир, който надвишава всеки ум” и охранява тялото и душата на стремящия се към него човек - всичко това виждаме в житието на блажения Тит. Той бил монах в Печерския манастир и бил почетен със сан презвитер. На подвизите, достойни за вечно блаженство,

преподобният бил научен при следните обстоятелства: той имал брат не по плът, а по дух, черноризец от същия манастир, на име Евагрий, по сан дякон. Голяма и нелицемерна любов съединявала двамата монаси, тъй че всички се чудели на единодушието и взаимната им любов. Но ненавиждащият всяко добро дявол, имащ навика да сее плевели сред пшеницата, посял вражда и между тях. Той така омрачил сърцата им с гняв и ненавист, че те не можели да се погледнат един друг в лицето и затова всячески се стараели да се избягват. Когато единият вървял в църквата и прикадявал, другият бягал; ако пък единият не се отдръпвал, другият минавал покрай него, без да го прикади. Те пребивавали дълго време в толкова греховен мрак, че по дяволско внушение дори дръзвали да възнасят Божествените дарове и да се причастяват с тях, без да са се примирили един с друг и без да са си поискали прошка. Братята много пъти ги молили да се примирят, но те не искали и да чуят. Веднъж по Божий промисъл преподобният Тит се разболял така тежко, че вече не мислел, че ще остане жив. Тогава той започнал горчиво да плаче и смирено изпратил при дякон Евагрий да му кажат:

- Брате, прости ми заради Господа за това, че те оскърбих с гнева си.

Но другият не само не простил на Тит, но започнал още повече да го оскърбява и дори да го проклина. Но братята, като видели, че Тит вече умира, насила завели Евагрий при него, за да се примири той с брат си. Щом го видял, болният се приповдигнал и паднал в нозете на Евагрий, като казал през сълзи:

- Прости ми, отче, и благослови!

Но немилостивият и безчовечен Евагрий се отвърнал от брат си и пред всички казал следните пълни с ненавист думи:

- Никога не ще пожелаая да се примиря с него: нито в този век, нито в бъдещия!

Като казал това, той се изтръгнал от ръцете на братята и паднал. Монасите пожелали да го повдигнат, но той бил мъртъв. Те не могли нито да му поставят ръцете върху гърдите, нито да му затворят устата, нито очите - сякаш бил умрял отдавна. В това време блаженият Тит станал напълно здрав, все едно, че никога не бил боледувал. Всички се ужасили, като видели внезапната кончина на единия и бързото изцеление на другия. Те започнали да питат блажения презвитер Тит, какво означава това? Блаженият Тит им съобщил какво му било открито свише:

- По време на болестта - започнал разказа си той, - все още обхванат от гняв, видях как ангелите отстъпиха от мен. Те ридаеха за гибелта на душата ми, а бесовете се радваха за това, че се гневя на брата си. Затова започнах да ви моля да отидете и да помолите брат ми да ми прости. Когато вие го доведохте при мен и аз му се поклоних, а той се отвърна от мен, видях как един немилостив ангел го удари с огнено копие и той падна мъртъв. Същият ангел ми подаде ръка, повдигна ме и аз оздравях.

Изплашени от разказа, монасите плакали много за умрелия Евагрий. Те го погребали, но не могли да поставят ръцете му върху гърдите и да затворят очите и устата му. А сами особено почнали да се пазят от гняв, прощавайки си един на друг всяка обидна дума, помнейки словата Господни: "всеки, който се гневи на брата си без причина, виновен ще бъде пред съда". И свети Ефрем Сириец е казал: "ако на някой му се случи да умре във вражда, такъв го чака неумолим съд". И тогава можело да се каже за вразумените братя: "Голям е мирът у ония, които обичат Твоя закон (Господи)". И особено самият презвитер Тит, като видял как за примирението с брат си

получил примирение с Бога и бил избавен не само от телесна, но и от душевна смърт, от този ден дори и не помислил да се гневи на някого, но, като отхвърлил гнева, придобил постоянна любов към братята, която, като корен на мира, е съюз на съвършенството, тя изхожда “от чисто сърце, от добра съвест и нелицемерна вяра”, тя е “дълготърпелива, пълна с благост... не завижда”, съдържа в себе си всички добродетели и особено: поста, целомъдрието и постоянната молитва. От този ден блаженият винаги имал в сърцето си словата на Писанието: “бъдете благоразумни и бодърствувайте в молитви. А най-вече имайте усърдна любов един към други, защото “любовта покрива много грехове”. Принасяйки безкръвна жертва, презвитер Тит изпълнявал и следното Евангелско слово: “да любиш ближния като самага себе е повече от всички всесъжения и жертви”. Той придобил такъв невъзмутим мир, че горейки с чувството на съвършената любов, не можел, като скърби, да каже: “няма мира в моите кости от греховете ми”. Съвършеният мир в душата на този постник бил такъв, че върху него действително се изпълнило изреченото от апостола: “царството Божие не е ястие и питие, а правда и мир”. Затова и на небето блаженият Тит се удостоил да получи покой, стремейки се към който, след много трудове и подвизи отишъл при Господа. Светото му тяло почива в една от печерските пещери, изпълнена със светии, като по-долно небе, а духом той присъства на небето, където е възнесен от ръцете на явилите му се ангели. Те можели да кажат за този бивш грешник, а после достойно покаял се праведник само това, което свети Павел е казал за апостол Тит: “Бог... утеши ни с дохождането на Тита”. Ние, също радвайки се, можем да кажем в отговор на тези небесни жители от същото писание: утешихме се, като видяхме вашата утеха, и особено се възрадвахме от радостта на Тит, който се упокои сред вас. По светите молитви на преподобния Тит да се сподобим и ние, като премахнем всеки гняв, да получим

прошка на греховете и да приемем временен и вечен покой от Христа Иисуса, нашия Господ, който е “Бог на любовта и на мира”. Нему слава с Отца и Светия Дух во веки. Амин.

Тропарь преподобного Тита, пресвитера Печерского, в Ближних пещерах

глас 1

Братолюбне ты живуща видево любви ненавистник,/ победил ты во гнев,/ но, ведый твоя прежняя труды любви источник - Господь,/ преложи ты паки на братолюбие,/ в немже ты прочее пожив Богоугодне,/ молися о нас, яко да поживем братолюбне.

Кондак преподобного Тита, пресвитера Печерского, в Ближних пещерах

глас 7

Смирению Господню подобней,/ смирился еси, священник сый пред лицом гордаго диакона Евагрия,/ беззлобие Тите,/ за что приял еси не токмо временная жизни неотпадение,/ Ангелу ты воздвигшу,/ но и вечная наслаждение,/ в нейже ликуя, избавляй нас лютаго гнева и памятозлобия.

ЧЕТИ-МИНУТЫ НА СВ. ДИМИТРИЙ РОСТОВСКИ

† ВИЖТЕ ОЩЕ

Отстъплението от вярата наречено "нов стил"

ЗА СЪКРАЩАВАНЕТО НА ЛИТУРГИИТЕ, ТАЙНСТВОТА И ТРЕБИТЕ В НОВОСТИЛНАТА ЦЪРКВА

ЗА ПРЕМАХВАНЕТО НА ОГЛАШЕНИЕТО

ЗАЩО БОГ НИ ИЗОСТАВИ

ЗА КОРЕНА НА ЗЛОТО, ЗА НАЧАЛОТО НА ОТСТЪПЛЕНИЕТО НА РОДНАТА НИ „ЦЪРКВА“, ЗА БЪЛГАРСКАТА СХИЗМА

Театърът на антихриста

ИСТИНАТА ЗА НАШИЯ НАРОД

Християнството на българите и техните владетели

ИДЕЯТА "ПРАВОСЛАВНИ БУДИТЕЛИ"

Православна ли е демокрацията

Народе, народе...

Защо се премахва вероучението

За старостилния икуменизъм

КОЙ СТОИ ЗАД ОТСТЪПЛЕНИЕТО

ДИСЕКЦИЯ НА ЧОВЕКООМРАЗТА

ПАСТИРСКО ОКРЪЖНО ПОСЛАНИЕ ПРОТИВ МАСОНСТВОТО

Против юдомасонството

Изповедание на вярата

КЪДЕ СЕ Е СЪХРАНИЛО ПРАВОСЛАВИЕТО